

Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen (afd. Turnhout), vonnis van 2 oktober 2014

Europees betalingsbevel – Betalingsbevelverordening – Artikel 17.1 – Niet-betwiste grensoverschrijdende vordering – Betekenis onbetwiste vordering – Rol nationaal recht – Dagvaarding niet vereist – Artikel 700 Ger.W. – Gegrondheid van de vordering – Geen schending rechten van verdediging

Procédure européenne d'injonction de payer – Règlement relatif à l'injonction de payer – Article 17.1 – Créance incontestée transnationale – Signification créance incontestée – Rôle du droit national – Absence d'exigence d'une citation – Article 700 C. jud. – Fondement de la demande – Violation des droits de la défense

P., naamloze vennootschap naar Portugees recht; met maatschappelijke zetel te [...] Lourinha, sinds 21.06.2001, en [...], Quinta Grande Amadora, sinds 23.01.2013, ingeschreven in het handelsregister van/te Lourinha, onder nummer [...];

eiseres;

alhier ter zitting vertegenwoordigd door Mr. H. Verhulst, advocaat te 2270 Herenthout, Canadadreef 49;

tegen:

V., verzekeringsmakelaar, geboren te Lier op [...] 1965, wonende te Kasterlee, [...];

Verweerder;

alhier ter zitting vertegenwoordigd door Mr. E. Goris, loco Mr. B. Goossens, advocaat te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27

Gezien:

- het Europees betalingsbevel van 14 augustus 2013, dat werd uitgevaardigd op vraag van eiseres lastens de heer W. en lastens verweerder;
- het verweer tegen voornoemd bevel, neergelegd ter griffie van deze Rechtbank op 20 september 2013;
- de conclusie voor verweerder, neergelegd ter griffie op 27 december 2013;
- de eerste conclusie voor eiseres, neergelegd ter griffie op 19 februari 2014;
- de aanvullende en hernemende conclusie voor verweerder, neergelegd ter griffie op 28 april 2014 en 29 april 2014;
- de syntheseconclusie voor eiseres, neergelegd ter griffie op 30 mei 2014;
- de syntheseconclusie voor verweerder, neergelegd ter griffie op 15 juli 2014;

Gehoord partijen bij monde van hun respectieve raadslieden ter zitting van donderdag 4 september 2013 en gelet op de neergelegde stukken;

Feiten en vorderingen van partijen

(1)

Op 31 maart 2008 sloten F. (met als zaakvoerders de heren W. en V.) als partij 1, P. als partij 2 en W. en V. ten persoonlijke titel als partij 3 een overeenkomst met het oog op een samenwerking die tot doel had een vastgoedproject betreffende drie villa's in Portugal te realiseren.

In die overeenkomst zijn volgende bepalingen relevant:

'Partij 2 zal een bouwgrond, geraamd op 360.000,00 euro (...) aankopen, in volle eigendom, waarna partij 1 deze administratief zal laten verkavelen in 3 bouwpercelen en daarna verder zal ontwikkelen als losstaande villa's welke te koop zullen aangeboden worden.

De ontwikkeling van de villa's gebeurt door en met fondsen van partij 1.

Partij 2 geeft aan partij 1 een recht van opstal om op deze bouwgrond 3 villa's te bouwen en dit gedurende een vaste periode van 3 jaar en verzaakt aan het recht van natrekking. (...)

(...)

A. krijgt hiervoor een onherroepelijk en exclusief ontwikkelings- en verkoopsmandaat (...).

(...)

Als compensatie zal partij 1 aan partij 2 hiervoor een vergoeding van 12% op jaarbasis, berekend op het bedrag van aankoop plus kosten (de kosten bevatten de notaris - advocaat - taxen, heden geraamd op 22.450 euro), uitkeren plus een éénmalige terminal bonus van 3% bij volledige verkoop van het project. Het is partij 1 toegestaan om de intresten plus kapitaal pas te vergoeden op het einde van de periode (3 jaar maximum) echter de intresten zullen dan gekapitaliseerd worden.

Ongeacht de termijn van het project zal bij verkoop van de laatste villa enerzijds het kapitaal (aankoopbedrag van de grond) teruggestort worden en zal er een minimum van 2 jaar vergoeding aan partij 2 uitbetaald worden. (...)

De intrestvergoedingen vangen aan bij datum van betaling van de betreffende bedragen, door partij 2, nodig voor aankoop van de gronden zijnde het voorschot, bij ondertekening van de verkoopovereenkomst van betreffend grondstuk; het saldo en de gemaakte kosten bij het verlijden van de akte.

De streeftermijn van beëindiging van het project is 2 jaar na ondertekening van onderhavige overeenkomst, indien na deze periode het project niet verkocht is blijven de verschuldigde vergoedingen, kapitaal en intresten, alsnog doorlopen tot het einde van het project. Het project dient in elk geval beëindigd te zijn binnen de 3 jaar na ondertekening van onderhavige overeenkomst. Indien het project niet beëindigd is binnen de 3 jaar zal partij 1 onder de borgstelling van partij 3 de intresten en het kapitaal (aankoopbedrag plus kosten) integraal vergoeden aan partij 2. Op dat ogenblik zal partij 2 dan ook de eigendomstitel overdragen aan partij 1.

(...)

Bij beëindiging van het project zal partij 3 zijn aandelen in partij 2, op eenvoudige vraag overdragen aan partij 2.

Partij 1 zal de vergoedingen vermeld (...) netto, en na belastingen in het land van oorsprong; uitkeren en partij 2 draagt zijn eigen fiscale verplichtingen.

(...)'

Op 3 juni 2013 stuurde eiseres via een gerechtsdeurwaarder een aanmaning aan verweerder en aan de heer W. Hierin stelde eiseres dat zij opzichtens F., de heer W. en verweerder een zekere en opeisbare schuldvordering bezit op basis van de geciteerde overeenkomst van 31 maart 2008.

Eiseres liet weten dat zij nooit enige betaling heeft ontvangen ondanks aanmaning, ondanks het feit dat reeds twee villa's verkocht zijn en ondanks het feit dat de driejarige termijn is verstreken.

Uiteindelijk legde eiseres op 17 juli 2013 een verzoek neer om de uitvoering van een Europees betalingsbevel lastens verweerder en lastens de heer W. te bekomen.

Op 14 augustus 2013 werd dan een Europees betalingsbevel uitgevaardigd op verzoek van eiseres lastens verweerder en lastens de heer W. door de Rechtbank van eerste aanleg te Turnhout voor een hoofdsom van 513.050,00 euro, meer intresten en kosten.

Op 20 september 2013 diende verweerder een verweer in tegen voornoemd Europees betalingsbevel.

Dit vormt het voorwerp van onderhavige procedure.

(2)

Eiseres vordert momenteel:

- om de eis tot betaling door verweerder ontvankelijk en gegrond te verklaren
- om verweerder te veroordelen tot betaling van een grondwaarde van 360.000,00 euro, alsmede de contractueel begrote kosten van 23.450,00 euro, te verhogen door de wettelijke intresten op het betaalde voorschot van 36.000,00 euro en op het restbedrag van 324.000,00 euro vanaf 2 juli 2008
- om de vordering te verhogen met de gedeerde winsten voor een bedrag van 129.600,00 euro, te verhogen met de wettelijke intresten vanaf 16 juni 2013
- om verweerder tot alle gerechtskosten te veroordelen

(3)

Verweerder vraagt in hoofdorde om de vordering van eiseres onontvankelijk te verklaren.

Ondergeschikt, indien de vordering van eiseres ontvankelijk is, huidige procedure op te schorten tot deze Rechtbank uitspraak heeft gedaan over de geldigheid van de borgstelling van de heer W. vervat in de overeenkomst van 31 maart 2008 waarop eiseres haar vordering baseert.

In ieder geval vraagt hij om de vordering van eiseres ongegrond te verklaren en om haar tot alle gedingkosten te veroordelen.

Voor wat betreft de ontvankelijkheid van het verweer

Het verweer tegen het Europees betalingsbevel is onbetwist ontvankelijk.

Voor wat betreft de ontvankelijkheid van de vorderingen van eiseres

Verweerder besluit tot de onontvankelijkheid van de vorderingen van eiseres.

(1)

Verweerder meent dat de vorderingen van eisende partij niet ontvankelijk zijn. Hij is meer bepaald van oordeel dat de vorderingen van eiseres onontvankelijk zijn:

- omdat de Verordening inzake het betalingsbevel niet toepasselijk is, minstens omdat er manifest rechtsmisbruik werd gepleegd door eisende partij (a)
- omdat zij niet overeenkomstig artikel 700 van het Gerechtelijk Wetboek aanhangig zijn gemaakt (b)
- omdat het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging werd geschonden (c)

(a)

Vooreerst stelt verweerder dat eiseres op onrechtmatige wijze gebruik heeft gemaakt van de Europese procedure inzake het betalingsbevel, nu de vordering omvangrijk is en gebaseerd is op een complexe overeenkomst, zodat er helemaal geen sprake is van een geringe vordering of een vordering die niet het voorwerp is van een juridisch geschil.

Hij legt uit dat er in dezen helemaal geen sprake is van een niet - betwiste grensoverschrijdende vordering, zodat de Europese betalingsbevelprocedure in dezen geen uitwerking kan hebben, wat impliceert dat de vordering van eiseres sowieso onontvankelijk is.

Ondergeschikt argumenteert verweerder dat indien de genoemde procedure toch toepasselijk zou zijn, eiseres deze manifest oneigenlijk heeft gebruikt, gelet op de voorafgaande betwisting en communicatie over de geldigheid van de overeenkomst van 31 maart 2008.

(b)

Voorts stelt de heer V. dat de vordering niet ontvankelijk is nu zij in strijd met artikel 700 van het Gerechtelijk Wetboek aanhangig is gemaakt.

Hij argumenteert dat de vordering van eiseres nietig is, nu enige dagvaarding ontbreekt, hoewel deze op basis van het nationale procesrecht vereist is.

Hij verduidelijkt dat er nog geen uitvoeringswetgeving tot stand is gekomen over hoe een betalingsbevelprocedure in een normale tegensprekelijke procedure moet worden omgezet. Hij stelt dat bij gebreke aan dergelijke regelgeving de basisregel geldt dat vorderingen in principe bij dagvaarding dienen te worden ingeleid.

(c)

Ook is verweerder van oordeel dat de vordering van eiseres niet ontvankelijk is wegens schending van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging. Hij verduidelijkt dat eiseres hem duidelijk en ondubbelzinnig moet meedelen wat zij hem ten laste legt. Hij geeft aan dat het formulier E uit de procedure inzake het Europees Betalingsbevel niet voldoet aan die vereiste, zodat hij bijvoorbeeld niet weet in welke hoedanigheid hij wordt aangesproken.

(2)

Aanlegster meent dat haar vorderingen wel degelijk ontvankelijk zijn en ze geeft een antwoord op de argumenten van verweerder terzake,

(a)

Eiseres legt uit dat een Europees Betalingsbevel kan worden aangewend tot inning van een liquide geldvordering voor een specifiek bedrag, dat opeisbaar is op het tijdstip waarop het verzoek wordt ingediend.

Ze geeft aan dat de stelling van verweerder dat het moet gaan om "geringe vorderingen" of "openstaande schulden" buiten juridisch geschil, géén rechtsgrond vindt in de Verordening (EG) nummer 1896/2006. Ze verduidelijkt dat het onbetwist karakter voortvloeit uit de afwezigheid van het verweer tegen het betalingsbevel zelf en dat het dus zeker niet gaat om een voorafbestaande vereiste. Aanlegster argumenteert dat de betalingsbevelprocedure er immers niet op gericht is om de gegrondheid van de vordering vast te stellen, maar wel om de invordering snel en efficiënt te laten verlopen.

(b)

Voor wat betreft de argumentatie van verweerder inzake artikel 700 van het Gerechtelijk Wetboek stelt eiseres dat Verordening (EG) nummer 1896/2006 een zelfstandig en volledig stelsel in het leven heeft geroepen dat volkomen losstaat van de nationale rechtsorde en dat het nationale recht enkel een aanvullende rol speelt. Ze stelt dat de genoemde Verordening hoger staat in de hiërarchie der normen dan artikel 700 van het Gerechtelijk Wetboek en bovendien zonder omzettingshandeling toepasselijk is in de interne rechtsorde.

Hij geeft aan dat artikel 700 van het Gerechtelijk Wetboek in dezen buiten toepassing dient te worden gelaten ten voordele van Verordening (EG) nummer 1896/2006.

(c)

Eiseres vervolgt dat er zeker geen sprake kan zijn van schending van de rechten van de verdediging.

In dat verband wijst zij er nogmaals op dat de betalingsbevelprocedure er immers niet op gericht is om de gegrondheid van de vordering vast te stellen, maar wel om de invordering snel en efficiënt te laten verlopen.

Ze benadrukt dat duidelijk is wat er gevorderd wordt en dat er wordt gevorderd lastens verweerder in persoonlijke naam en ten persoonlijken titel.

(d)

Ondergeschikt argumenteert ze dat indien verweerder aanstuurt op de nietigheid van proceshandelingen, hij alleszins geen schade aantoonst.

(3)

(a)

Uit niets blijkt dat eiseres op oneigenlijke wijze gebruik zou maken van de procedure inzake het betalingsbevel.

Eiseres benadrukt terecht dat deze procedure niet tot doel heeft om de gegrondheid van de vordering vast te stellen, maar wel om de invordering snel en efficiënt te laten verlopen.

Het onbetwist karakter vloeit immers voort uit de (mogelijke) afwezigheid van het verweer tegen het betalingsbevel zelf; het onbetwist karakter gaat geenszins om een vooraf bestaan de vereiste.

Prima facie kon eiseres er in dezen van uitgaan dat er niet zou worden betwist, bijvoorbeeld omdat aanmaningen onbeantwoord bleven.

De procedure kan bezwaarlijk oneigenlijk gebruikt worden, precies omdat er voor de verweerder steeds de mogelijkheid bestaat om het Europees Betalingsbevel te betwisten in rechte door het indienen van een verweer.

Er is geenszins sprake van oneigenlijk gebruik van de procedure welke de vorderingen van eiseres onontvankelijk zou maken.

In tegenstelling tot wat verweerder oppert is er geen sprake van niet - toepasselijkheid van de betalingsbevelprocedure; eiseres kon perfect gebruik maken van deze procedure,

(b)

Voorts meent verweerder dat de vorderingen van aanlegster nietig zijn omdat de procedure niet bij dagvaarding werd ingeleid overeenkomstig artikel 700 van het Gerechtelijk Wetboek.

Eiseres vermeldt in dat verband terecht dat Verordening (EG) nummer 1896/2006 een hogere rechtsnorm is dan artikel 700 van het Gerechtelijk Wetboek,

Artikel 17,1 van de Verordening stelt duidelijk dat na het indienen van het verweerschrift de procedure volgens het gewone burgerlijke procesrecht wordt **voortgezet** voor de bevoegde gerechten van de lidstaat van oorsprong, tenzij de eiser uitdrukkelijk heeft verzocht de procedure in dat geval te staken.

De Europese regelgever heeft dus onmiskenbaar gesteld dat de procedure niet opnieuw moet worden ingeleid, maar moet worden voortgezet, zodat een dagvaarding als gedinginleidend stuk niet vereist is omdat het gaat om een geïnitieerde procedure die wordt verdergezet.

Ook op dit vlak kan er geen sprake zijn van enige onontvankelijkheid.

(c)

Tenslotte zou er volgens verweerder sprake zijn van een schending van het recht van verdediging. Zulks is onjuist, want precies door de mogelijkheid van het indienen van een verweer worden deze rechten op maximale wijze gewaarborgd, zodat er zich een volledig en exhaustief debat kan ontplooiën voor de Rechtbank nadat de mogelijkheid van conclusietermijnen werd geboden zodat iedere partij de mogelijkheid heeft om uitgebreid haar argumenten te doen gelden.

In deze procedure, die er gekomen is door het verweer van de heer V., is duidelijk geworden dat eiseres zich beroept op een overeenkomst van 31 maart 2008 en dat zij de heer V. in persoonlijke naam en ten persoonlijken titel aanspreekt in rechte.

(d)

Op de door eiseres in ondergeschikte orde aangevoerde argumentatie dient niet te worden geantwoord, nu haar argumentatie in hoofdorde wordt gevolgd.

(4)

Samenvattend kan worden gesteld dat de vorderingen van aanlegster niet met enige onontvankelijkheid behept zijn.

Ten gronde

Standpunten van partijen

(1)

P. legt uit dat in het kader van het genoemde project ondertussen twee villa's werden gerealiseerd. Ze stelt dat de vennootschap F. reeds betalingen heeft ontvangen van de kopers van de villa's, maar dat zijzelf nog geen enkele betaling heeft ontvangen, noch vanwege F., noch vanwege de heer W. of verweerder.

Ze legt uit dat de periode van drie jaar welke werd voorzien in de overeenkomst van 31 maart 2008 is verstreken en betaling desalniettemin is uitgebleven, zodat F. haar contractuele verplichtingen lastens haar niet heeft nageleefd, zodat zij op basis van de genoemde overeenkomst de heer W. en verweerder als borggen kan aanspreken.

Ze geeft aan dat ze in Portugal is gedagvaard door een aannemer, hoewel zij geen enkele contractuele band heeft met hem, omdat er gevreesd wordt dat F. niet over een toereikend actief beschikt. Ze zegt dat ze in Portugal ook werd gedagvaard door een koper van een villa.

Eiseres zegt aan de hand van stukken te kunnen bewijzen dat de overeenkomst van 31 maart 2008 wel degelijk bestaat en ze voegt eraan toe dat verweerder er niet in slaagt te bewijzen dat die overeenkomst later vervangen werd door een nieuwe overeenkomst. Ze zegt dat verweerder enkel een ontwerp van contract voorlegt als zijnde zijn stuk 3 en ze wijst erop dat dit ontwerp nooit werd goedgekeurd door haar. Ze zegt dat het bewuste stuk 3 enkel aantoont dat partijen

minnelijk getracht hebben een oplossing te vinden voor het gegeven dat er problemen waren bij de uitvoering van de oorspronkelijke overeenkomst, maar dat er uiteindelijk geen nieuwe overeenkomst is ontstaan.

Aanlegster legt uit dat er geen minnelijke oplossing werd gevonden en dat verweerder toen voorstelde om een nieuwe constructie op poten te zetten onder de vorm van een maatschap. Ze geeft aan dat zij dit voorstel van verweerder steeds heeft geweigerd en dat er nooit sprake is geweest van een maatschap.

Aanlegster verduidelijkt verder dat:

- W. ondertussen een dagvaarding tot heroverweging van het betalingsbevel aan haar heeft laten betekenen
- de echtgenote van de heer W. een dagvaarding tot vernietiging van de borgstelling vervat in de overeenkomst van 31 maart 2008 heeft uitgebracht op basis van artikel 224 § 2 van het Burgerlijk Wetboek, alsook een derdenverzet tegen het Europees betalingsbevel dat werd uitgevaardigd lastens haar echtgenoot.

P. merkt op dat in geen van voornoemde procedures gewag wordt gemaakt van enige vervanging van de overeenkomst van 31 maart 2008 door een nieuwe overeenkomst.

Ondergeschikt stelt eiseres dat - indien zou worden aangenomen dat er wel een nieuwe overeenkomst is ontstaan - door de niet tijdige betwisting door de heer W. van het Europees betalingsbevel, dit bevel een uitvoerbare titel is geworden en elke verdere betwisting over hetzelfde geschil uitsluit.

Voorts merkt eisende partij op dat er hoe dan ook geen sprake is geweest van enige maatschap tussen haarzelf, verweerder en de heer W. Ze merkt in dat verband bijvoorbeeld op dat er geen sprake is van enige onverdeeldheid, dat er wél sprake is van een opstal - of gebruiksrecht (en dat er nooit een inbrengrecht werd betaald).

Ze stelt verder dat er geen sprake is van afspraken omtrent een winstverdeling, zodat er sowieso nooit sprake kan zijn van een leeuwenbeding.

Tenslotte oppert eiseres nog bedenkingen bij het door verweerder in ondergeschikte orde geformuleerde verzoek tot opschorting van deze procedure. Ze legt uit dat de echtgenote van de heer W. in een andere procedure de nietigheid van diens borgstelling vordert en dat verweerder indien die nietigheid zou worden uitgesproken, inroept dat hij dwaalde met betrekking tot zijn borgstelling. Verder argumenteert ze ook dat de procedure tot heroverweging die W. inleidde, geen procedure ten gronde is, zodat evenmin dient te worden gewacht op het resultaat daarvan. Samenvattend kan worden gesteld dat eiseres geen reden ziet om onderhavige procedure op te schorten.

(2)

Verweerder stelt dat de overeenkomst van 31 maart 2008 niet langer relevant is omdat er ondertussen een andere overeenkomst werd gesloten welke de overeenkomst van 31 maart 2008 werd vervangen en waarbij hij geen partij was. Hij geeft aan dat hij niets meer met de zaak te maken wilde hebben, nu hij bij een bezoek in Portugal had ontdekt dat de heer W. de Portugese aannemers niet op een correcte wijze betaalde.

Hij verduidelijkt dat hij op 16 juli 2012 zijn raadsman een brief liet schrijven aan de heer E., waarin gesteld wordt dat verweerder vernomen heeft dat de heer W. en de heer E. een nieuwe overeenkomst hadden gesloten en waarin gesteld wordt dat verweerder ervan uitgaat dat deze nieuwe overeenkomst een einde heeft gesteld aan de overeenkomst van 31 maart 2008 zodat verweerder persoonlijk bevrijd is van alle verbintenissen vermeld in laatstgenoemde overeenkomst. Verweerder benadrukt dat op dit schrijven geen reactie werd gegeven.

Ondergeschikt wijst de heer V. erop, indien de Rechtbank zou oordelen dat de overeenkomst van 31 maart 2008 toch nog wél in voege zou zijn, dat er dan alleszins sprake is van een absoluut nietige overeenkomst omdat het dan gaat over een maatschapsovereenkomst die een nietig leeuwenbeding bevat.

Hij verduidelijkt immers:

- dat er twee of meer personen in het spel zijn
- dat het doel van de maatschap op de eerste bladzijde van de overeenkomst duidelijk wordt vermeld
- dat uit het eerste artikel van de overeenkomst blijkt dat er iets in gemeenschap zal worden gebracht
- dat één en ander werd gerealiseerd met het oogmerk aan de vennoten een rechtstreeks of onrechtstreeks vermogensvoordeel te bezorgen.

Hij geeft aan dat uit artikel 4 van de overeenkomst blijkt dat het risico in hoofde van P. gereduceerd is tot nul. Hij meent dat zulks strijdig is met het tweede lid van artikel 32 van het Wetboek van Vennootschappen.

Tenslotte is de heer V. van oordeel dat onderhavige procedure dient te worden opgeschort naar aanleiding van van de procedure die werd ingeleid door de echtgenote van de heer W. en waarin de nietigheid van de persoonlijke borgstelling van de heer W. in de overeenkomst van 31 maart 2008 wordt benaastigd. Verweerder geeft aan dat hij die overeenkomst nooit zou hebben getekend indien hij de enige borgsteller zou zijn geweest en dat hij in dat geval dwaalde. Hij stelt aldus dat een mogelijke nietigverklaring op verzoek van de echtgenote van de heer W. rechtstreeks grote gevolgen zou kunnen hebben op de geldigheid van de overeenkomst ten aanzien van hem.

Beoordeling

(1)

Verweerder stelt in hoofdorde dat de overeenkomst van 31 maart 2008 niet langer in voege is omdat er ondertussen een andere overeenkomst werd gesloten welke de overeenkomst van 31 maart 2008 werd vervangen en waarbij hij geen partij was.

Dit argument van verweerder kan niet worden gevolgd.

Verweerder slaagt er niet in te bewijzen dat P., F. en de heer W. een nieuwe overeenkomst hebben gesloten die overeenkomst van 31 maart 2008 verving.

Hij legt geen ondertekend exemplaar voor van de beweerde overeenkomst van 30 november 2011. Hij legt van die beweerde overeenkomst wél een niet - ondertekend exemplaar voor, maar uit dat stuk - waarvan men niet de moeite heeft genomen om het even in het Nederlands te vertalen - valt juist duidelijk af te leiden dat het ging om een ontwerp van overeenkomst die tussen alle partijen zou moeten worden gesloten (dus ook met verweerder) én dat het ging om een voortzetting van de overeenkomst van 31 maart 2008, doch in het geheel niet om een vervanging van die overeenkomst welke tot gevolg zou hebben dat verweerder van al zijn verbintenissen zou zijn bevrijd.

Verweerder toont dus niet aan dat de overeenkomst van 31 maart 2008 niet meer bestaat of dat er voor hem geen verbintenissen uit voortvloeien.

(2)

Voorts oppert verweerder dat de overeenkomst van 31 maart 2008 absoluut nietig is, omdat het zou gaan om een maatschapsovereenkomst met daarin een leeuwenbeding vervat.

Verweerder kan niet ernstig voorhouden dat in de overeenkomst van 31 maart 2008 een maatschap werd gecreëerd. Het gaat duidelijk over het verlenen van een recht van opstal door eiseres aan F. Het is deze vennootschap die bepaalde winsten zal nastreven en zij heeft zich dan ook verbonden om later de gronden over te nemen tegen betaling van een kapitaal, vermeerderd met intresten en een beperkte winstmarge. De heren V. en W. hebben zich daarvoor persoonlijk borg gesteld.

Het gaat duidelijk om de creatie van een recht van opstal en om een borgstelling en níét om een maatschap. Gelet op het gegeven dat er geen sprake is van een maatschap, is er ook geen sprake van een nietig leeuwenbeding en dient verweerder de verbintenissen die voortvloeien uit de overeenkomst van 31 maart 2008 uit te voeren, wat hij blijkbaar niet deed.

(3)

Er kan enkel worden vastgesteld dat de vordering van eiseres cijfermatig niet wordt betwist door verweerder.

Wel dient te worden opgemerkt dat in de overeenkomst van 31 maart 2008 géén hoofdelijkheid tussen de borggen werd voorzien, zodat verweerder slechts gehouden is om de helft van de vordering van eiseres te voldoen,

(4)

Tenslotte vraagt verweerder om vast te stellen dat deze zaak niet in staat van wijzen is, gelet op het gegeven dat de echtgenote van de heer W. de borgstelling van haar echtgenoot in de overeenkomst van 31 maart 2008 in rechte wenst aan te vechten en welke procedure nog dient te worden behandeld.

Er is in dezen geen sprake van een onsplitsbaar geschil. Er is geen reden om de zaak van de echtgenote van de heer W. af te wachten. De Belgische wetgeving voorziet dat de persoonlijke zekerheden door een der echtgenoten gesteld, die de belangen van het gezin in gevaar brengen, door de andere echtgenoot kunnen worden aangevochten. Verweerder behoort de wet te kennen

en diende er als professionele zakenman in vastgoed te weten dat deze mogelijkheid bestond in hoofde van de echtgenote van de heer W. Niettemin heeft hij zich persoonlijk borg gesteld.

Er is in dezen geen enkele reden om het resultaat van een andere procedure af te wachten.

OM DEZE REDENEN,

en de rechtspleging geschied zijnde in het Nederlands, conform art.2,34,36,37 en 41 der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der landstalen in gerechtszaken.

DE RECHTBANK, rechtdoende bij vonnis op tegenspraak en in eerste aanleg:

Verklaart het verweer van de heer V. tegen het lastens hem uitgevaardigd Europees betalingsbevel van 14 augustus 2013 ontvankelijk en deels gegrond.

Veroordeelt verweerder tot betaling aan eiseres van een grondwaarde van **honderd tachtigduizend euro** (180.000,00 euro), alsmede de contractueel begrote kosten van **elfduizend zeventienhonderd vijftig euro** (11.725,00 euro), te verhogen met de helft van de intresten aan de wettelijke rentevoet op het betaalde voorschot van 36.000,00 euro en op het restbedrag van 324.000,00 euro vanaf 2 juli 2008 tot op de dag der algehele betaling.

Veroordeelt verweerder bijkomend tot betaling van de gederfde winsten voor een bedrag van **viereenzestigduizend achthonderd euro** (64.800,00 euro), te verhogen met de helft van de intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 16 juni 2013 tot op de dag der algehele betaling.

Veroordeelt verweerder tot betaling van de gedingkosten, in het geheel en tot op heden begroot als volgt:

- in hoofde van eiseres:
rolrecht: reeds vervat in het Europees Betalingsbevel
rechtsplegingsvergoeding: 11.000,00 euro basisbedrag
- in hoofde van verweerder:
rechtsplegingsvergoeding: 11.000,00 euro basisbedrag

K. Van Den Kieboom

A. Vancutsem

